

Een goed bedoelde, maar niet juiste beslissing

Als je als verenigingswedstrijdleider een finale in goede banen moet leiden, krijg je te maken met allerlei zaken, die je dient op te lossen. Daarvoor kun je terugvallen op reglementen, maar in een reglement kun je niet alles benoemen. Soms kan het moeilijk zijn om de juiste beslissing te vinden.

Een tijdje terug kreeg ik zo'n verhaal voorgelegd. Het gebeurde tijdens een finale. In de vierde ronde, laatste partij. Speler A staat op een gedeelde eerste plaats, Speler B is één na laatste. A moet er nog twee en B nog drie. B is aan de beurt. De arbiter vraagt, terwijl hij de schrijver aankijkt: „En nog drie?” De schrijver knikt bevestigend. B maakt zijn resterende drie

caramboles en de arbiter zegt: „Drie, noteren drie de heer B, drie... en de partij”. Hij pakt de ballen bij elkaar en legt ze in het midden van de tafel. Tot zover niks aan de hand. Maar dan roept speler A: „Het klopt niet!

Hij moet er nog één!” Vervolgens gaat iedereen zich er mee bemoeien. Wat blijkt: bij de vorige beurt van B heeft de schrijver een carambole te veel genoteerd. Het lijkt er op dat speler A als enige in de gaten had dat het niet klopte. Maar ook hij reageert pas als de partij afgelopen is. In de consternatie die vervolgens ontstaat, wordt vergeten om de tellijst te ondertekenen. B gaat naar huis maar wordt 's avonds gebeld dat hij de volgende dag eerder wordt verwacht. De wedstrijd-leiding heeft inmiddels ruggespraak gehouden en er is besloten dat de partij zal worden overgespeeld. B heeft weinig trek om de partij over te spelen omdat A eerder had kunnen reageren maar heeft gewacht tot de partij is afgelopen. Om verder escaleren te voorkomen, gaat B tenslotte onder protest de partij overspelen. En wint gelukkig opnieuw de partij.

Het misverstand blijkt te zijn ontstaan doordat het Wedstrijd Reglement (WR) en het Spel en Arbitrage Reglement (SAR) beiden iets zeggen over het einde van een partij. Het SAR zegt: de arbiter leidt de partij met uitsluiting van alle anderen. In art. 5206 is bepaald: „Heeft de arbiter voor één van de spelers de laatste te maken

carambole geteld, dan is deze speler winnaar van de partij, óók al blijkt daarna dat door een fout deze speler te weinig caramboles heeft gemaakt, dit met inachtneming van wat er is bepaald over een eventuele gelijkmakende beurt”. Volkomen duidelijk dus.....of toch niet?.....In het WR, art. 6012, staat dat spelers en arbiter verplicht zijn om de tellijst na afloop van de partij voor akkoord te ondertekenen. Het besluit om de partij te laten overspelen is ingegeven door de veronderstelling dat de uitslag pas geldig is als de tellijst is ondertekend. Dat is niet zo. Met het ondertekenen van de partij bevestigen de betrokkenen dat de partij is verlopen zoals in de lijst vastgelegd. Niets meer en niets minder. Als een van de

spelers meent dat de stand niet klopt, dient hij dat vóórdat de laatste carambole is gemaakt en geteld, kenbaar te maken.

Zonodig legt de arbiter de partij dan even stil, om te kunnen controleren of er een fout is gemaakt. Dan is er nog gelegenheid om de fout te corrigeren. Zodra de arbiter de laatste carambole heeft geteld, is de uitslag onherroepelijk.

Het is maar gelukkig, dat speler B de overgespeelde partij opnieuw heeft gewonnen. Want als hij hem de tweede keer zou hebben verloren en als hij dan vervolgens protest zou hebben aangetekend tegen de gang van zaken, dan zou de organisatie een probleem hebben gehad. Ook de andere deelnemers zouden reden tot protest hebben gehad. Want als de uitslag de tweede keer in het voordeel van A uitgevallen zou zijn, zouden de anderen er door benadeeld zijn. Ik kan de redenering achter de besluitvorming, het voorkomen van escalatie, wel begrijpen. Het effect van de - onjuiste- beslissing had echter heel goed de escalatie juist kunnen vergroten.

Piet Verhaar

pietvangerte@hotmail.com

